

Men faster jeg Blikket i Kirken ned,  
mens jeg sjunger om Gud og hans Herlighed,  
da fyldes af syndige Tanke mit Sind,  
paa den brogede Flok jeg stirrer mig blind.

I Kvindernes Øjne et Drag der staar  
om Ungdom og Elskov, om Liv og Vaar,  
mens Mødre med spæde Børn ved Bryst  
suge Livets fyldigste Lyst.

Klosterets Celle er mørk og trang,  
ude er Sol paa Eng og Vang;  
jeg faster mig ned paa den kolde Sten,  
— o, vend mine Tanker fra Syndens Mæn.

Jeg faster mig ned mod Gulvets Tavl,  
tunge Tanker er Ensomheds Aal,  
Klosterets Luft er klam og tung —  
og jeg er saa ung, af, endnu saa ung!

### *Søster Maria.*

Min Ungdom er borte, min Livsglæde spandt!  
Da man Korsklædet rundt om min Pande bandt,  
først da faldt mit stakkels Hjerte til Ro —  
her i det fredlyste Bo.

Fra den Rædsels Stund, da min Elskede fandt,  
da de traf ham livløs, og Blodet randt,  
da de bar ham hjemad fra Jagtens Færd,  
mærked' jeg, Livet var intet værd.

Jeg følte, at Pateren talte sandt,  
naar han Staven brød over Verdens Tant,  
jeg følte, at Livet var tomt og trist —  
og jeg fæstede' til Brudgom den Herre Krist.